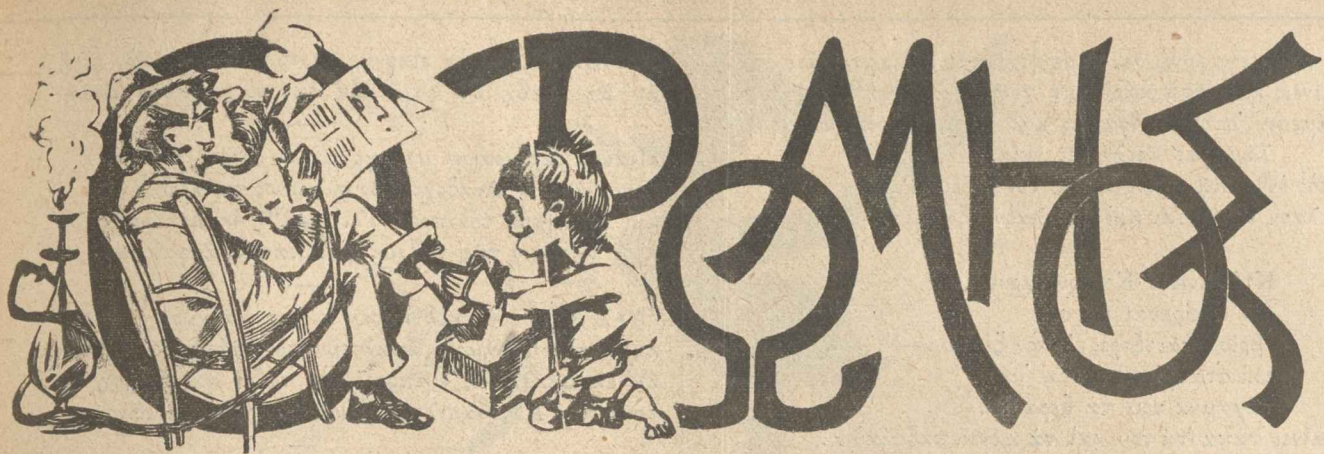

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ νῦν φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα κι' ἔξη Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ φωτηρίου.

Πεντακόσα καὶ δέκα κι' ἐννιά,
τενεκέδες, κουδούνια, χωνιά.

**Τάγκα τούγκα, τίρι λίρι,
κουδουνάτο πανηγύρι.**

Ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ λαμπρᾷ μὲ πάει ριπιτίδι
κι' ὕμνῳ σε καὶ δοξάζω σε καὶ πάλιν, Κορδονίδη,
ψάλλω μεγαλυνάρια 'στὰ νέα θαύματά σου,
ὡς Ἡρακλῆς μαινόμενος ἀναπηδῶ κοντά σου,
καὶ μαινομαι καὶ προσφωνῶ κι' ἰλιγγιῶ καὶ φρίττω
κι' ἀναβρυχῶμαι ζήτω.

Δόξα τῇ νέᾳ νίκῃ σου, δόξα τῇ σῇ δυνάμει...
ἔτρεψες τὸν Φιλήμονα εἰς ἄτακτον φυγὴν,
ἀλύπητα 'κατράμωσες κι' ἐκείνον τὸν Κατράμη
κι' ἐκ νέου συνεκλόνισες καὶ θάλασσαν καὶ γῆν,
καὶ μεθυσμένων συρφετούς ἐνθουσιάζ' ἡ φέστα σου...
δόξα 'στὰς ἐγκυκλίους σου, δόξα 'στὰς μανιφέστα σου.

Ὁ σεβαστὸς κυρίαρχος φρενῆρης πηλαλεῖ,
συνῆλθες εἰς συνέδριον ἀκμαῖος καὶ νεώτατος
κι' εἶπες «γενέσθω Δήμαρχος ὁ γυῖός τοῦ μπαμπαλῆ»,
κι' ὁ Λάμπρος ἔγινε λαμπρός, λαμπρότερος, λαμπρότατος.

Ἐπῆγες καὶ 'στὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ καρβουνιάρικα
κι' ἐστάθης τῆς Δεξαμενῆς τὸν τόπον νὰ μετρήσης,
κι' ἔχασκαν μὲ τὸ μέτρομα κι' αὐτὰ τὰ βυζανιάρικα
καὶ πρὸς ἐκεῖν' ἀπηύθυνες γενναίας προσφωνήσεις.

Καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ καρβουνα ὁ Κορδονᾶς Σατράπης
ἀντὶ νὰ 'βγῇ Ἀράπης,
ἐβγήκε τρεῖς λευκότερος παρθενικῆς χιόνας,
θαῦμα κι' αὐτὸ πρωτοφανὲς τοῦ λήγοντος αἰῶνος,
καὶ τὸν σωρὸν ἐλεύκανε τῆς μελανῆς ἀσβόλης
κι' ἐξίστατο κι' ἀνίστατο τοῦ Πειραιῶς ἡ πόλις.

Κι' ὠμίλησες πρὸς τὸν λαὸν χωρὶς νὰ ξεροβήξης
περὶ Δεξαμενῆς,
καὶ μόλις ἐπεχείρησες κορδέλα νὰ τραβήξης
ὁ κόσμος ἐμμανῆς
τράβα κορδέλα, σοῦλεγε, καὶ μὴ λυπάσαι τόπο,
καὶ σὺ τὴν παρατράβηξες ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τρόπο,
ὡς πῶ τραβῶντας ἔφθασες σιγὰ σιγὰ 'στὸν Τρύφωνα
καὶ τὸν Κατράμη 'σκίπασες μὲ μαύρων ψήφων σίφωνα.

Κι' ἦτον ὁ θρίαμβος πολὺς
κι' ἐφέλλισες κι' ὁ Φασουλῆς.

Υμῶ καὶ μεγαλύνω σε... σείεσαι καὶ καμαρόνεσαι,
σύ μπαίνεις καὶ 'στὰ κάρβουνα χωρὶς νὰ μουντζουρώνεσαι,
κι' ἀνάμεσα 'στους ἀνθρακίτες καὶ 'στὰς ἀνθραποθήκας
λαμπρὰς προλέγεις νίκας,
ὁ δὲ λαὸς ἐνθουσιᾷ γιὰτὶ καλὰ τὸν ξέρεις,
μὲ τὸν λαὸν ἐξαίρεσαι καὶ τὸν λαὸν ἐξαίρεις.

Κι' ὅποιος, Κόρδονε χρυσέ,
δὲν ἐξαίρεται μὲ σέ,
'βρίσκεται ξερὸς 'στὴν ξέρα
καὶ σταυρόνει νύκτα 'μέρα
τάχαμνά του τὰ ξεράδια,
καὶ ξεραίνει τάπαντά του καὶ τὰ κάνει παξιμάδια.

Νεύεις καὶ πιάνεις πολλοὺς μανία,
νεύεις καὶ σπάζουν πολλῶν κρανία,
νεύεις καὶ σείνονται ἀνθρώπων λόφοι,
νεύεις καὶ λύνονται νεφρὰ καὶ γόφοι.

Νεύεις καὶ Δήμαρχος ὁ Λάμπρος βγαίνει,
νεύεις κι' ὀλόμαυρος Ἀράρης μένει
καθένας ἄπιστος καὶ παρλαπίπας
κι' ὁ Μπακαλόγατος κι' ὁ Σουμαρίπας.

Νεύεις καὶ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε
κι' ὁ Τιμολέων πολιορκεῖται,
καὶ κάθε Κόρδονος μαχαίρας πάλλων
ζητεῖ καὶ θέλει καλὰ καὶ σώνει
νὰ χύση τάντετρα τῶν ἀντιπάλων
καὶ νὰ τὰ κάνει μακρὺ Κόρδονι.

Νεύεις ἐξ ὕψους ὡς ὁ Κρονίων
κι' ἀκούω κρότους ἀγρίας μάχης,
βοὴν δαιμόνων ὑποχθονίων.
τρίξιμο μέσης καὶ κάθε ράχης,
καὶ 'στοῦ πολέμου τὸ πανηγύρι
δὲν μένει τζάμι καὶ παραθύρι.

Τὴν σεβαστὴν εἰκόνα σου καρφώνουν σὲ κοντάρι
καὶ κατακομματίζονται ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάρῃ.

Μὲ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου ἀνάμεσα τοῦ δρόμου
κτυποῦν τὴν ἐξουσίαν σου καὶ τοὺς φρουροὺς τοῦ νόμου.

Κι' αὐτοὶ δὲν βγάζουν τσιμουδιὰ γιὰτὶ πολλοὶ πιστοὶ σου
κοφομεσιάζουν τὰς Ἀρχὰς ἐπὶ τὸ νόματί σου.

Κι' ἂν ἔπесαν 'στὴ ράχη τῶν σκράντα παρὰ μία
δόξα καὶ τῇ δυνάμει σου καὶ τῇ μακροθυμίᾳ.

Προσκυνῶ σου τὴν εἰκόνα, καὶ τελῶν λατρείας φόρον
'στὸν ναὸν τὴν ἀνυψῶ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Αὕτη, λέγω, θεσπεσία καὶ θαυματουργὸς εἰκὼν
καὶ πανάκεια λιγούρας καὶ στομάχων νητικῶν.

Αὕτη σώζ' ὑποψήφιους ἐκ τῶν μκύρων ναυαγίων
καὶ λαμπρὸς τὴν περιβάλλει φωτιστέφανος Ἁγίων.

Ἐνας Ἅγιος μονάχα καὶ προστάτης τῶν ἀνθρώπων,
Θεοῦ ὁ Κόρδονάρχης, κορυφὴ τῶν Θεοδώρων.

Προσκυνῶ σου τὴν εἰκόνα, κι' ὁ καθείς ἄς τὴν φιλῇ
κι' ἄς ἀνάβῃ μιὰ λαμπάδα σὰν τὸ μπῆ σου 'ψηλῇ.

Πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ ὁ δόλιος Τιμολέων
'στὸν κύριον Διαδόχον βρυχώμενος ὡς λέων,
καὶ 'γρήγορα τὸν προσκαλεῖ ν'ἀλλθῇ ἐκ Δεκελείας
πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ πάσης ἀσφαλείας.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἠυδόκησεν ἐκεῖνος νὰ γυρίσῃ
καὶ 'στὸν Φιλήμον' ἀπαντοῦν πῶς μέσω τῶν κινδύνων
κι' ἐκ Δεκελείας εἰμπορεῖ τὴν τάξιν νὰ τηρήσῃ
τοιούτος Ἀντιβασίλειος καθὼς τὸν Κωνσταντῖνον.

Μὰ κι' ὁ Ρετσίνας μιὰ γραφὴ τοῦ Διαδόχου γράφει
γιὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ,
κι' ἐκεῖνος 'στοῦ γραφείου του τὴν ἔβαλε τὸ ράφι
νὰ μὴ τὴν λησμονήσῃ.

Μπάμ μπούμ καὶ μὲς 'στὸν Πειραιᾶ, μπάμ μπούμ καὶ ἐπὶ
κι' ὁ Φασουλῆς ἐχάζετο μὲ τῆς ἁλὸς τὴν θίνα. [Ἀθήναι]

Ἀρρώστιας μὲς 'στῆς ἐκλογαῖς τὸν ἠύρανε μεγάλας
καὶ δὸς του ρετσίνολαδα καὶ 'στους γιγτρὺς τρεχάλας.

Κι' ἐνῶ πολλοὶ πῶς θάβγουνε δὲν εἶχαν κἄν ἐλπίδα
μόνον ἐκεῖνος ἔβγαине κι' ἐξύμνει τὴν πατρίδα.

Μέσα στ' αὐτιά του βούύζαν φωναὶς καὶ ρίμαις τόσαις,
τράβα κορδέλα, Κόρδονος, κουδοῦνι, ὀκτακόσαις.

Κι' ἀνέκραξε «Κόρδοναρε, ὡς μέγα σου τὸ νεῖκος!
'Ο Λάμπρος εἶναι Δήμαρχος καὶ Βουλευτὴς ὁ Νίκος».

Μέθα, ψωρο-Ρωμαϊκο καὶ κάνε πατινάδες...
Καλλιφορνία θὰ γενῆς μὲ τοὺς Καλλιφρονάδες.

Λαμπροκορδοναρούμπαρα, Λαμπρούλη μου, Λαμπρούλια,
ἐσύ καὶ Πάσχα καὶ Λαμπρὴ κι' Ἀύγερινος καὶ Πούλια.

Στεφανωμένος σὰν γαμπρὸς 'στῆς βίξιναις γυρίζεις
κι' ὅσα δὲν θάπερνες ποτὲ 'στὸν Δῆμο τὰ χαρίζεις.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ποῦ 'στους αἰθέρας αἵρεται,
ἂν κι' ἔδειξε δι' ἐκλογὰς πῶς δὲν ἐνδιαφέρεται,
δὲν ξέρω πῶς τοῦ 'φάνη
κι' ἦλθε κι' αὐτὸς 'στὸ σπῆτι σου γυρεύοντας στεφάνι.

Κι' ἂν Γαλλικὰ δὲν ἔμαθες, νὰ πάρῃς δίχως ἄλλο
μιὰ κουβερνάντα κόμ' ἵλ' φὸ γιὰ νὰ σὲ κάνῃ Γάλλο.

Θαρρῶ σὰν ἔξυπνο παιδί πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς
κι' ὡς 'στῶν Ἀγῶνων τὸν καιρὸ νεράκι θὰ τὰ ξέρῃς.

Κι' ἂν ἕως τότε δὲν 'μπορῇς, τῆς Δημαρχίας φάρε,
τὸν κύριον Φιλήμονα γιὰ Δραγουμάνο πάρε.

'Οποῖος νέος θρίκμβος!... κι' ἡ Δύσις θ' ἀπορήσῃ,
κι' οὐδ' Ὁμηρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐξιτορήσῃ.

Εἰκὼν συμβολικὴ
καὶ περιεκτικὴ.

Ἐβράζαν οἱ λατρευταὶ τοῦ γέρο-Στρατηλάτου
καὶ κάθε παληοτενεκές εὐρῆκε τὸν μπελᾶ του.

Δὲν ἔμειν' ἓνας ἥσυχος 'στῶν κάρρων τὰ σκουπίδια
καὶ μὲ κουδοῦναις ἔτρεχαν 'στους δρόμους σὰν τὰ γίδα.

Παγκ τοῦγκ κουδοῦναις κι' ἀπ' ἐδῶ, κουδοῦναις κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' ὑπόταν ἐξημέρωσε τῆς νίκης ἡ Δευτέρα
ἐνόμισε κι' ὁ Φασουλῆς πῶς ὅλ' οἱ πιστικοὶ
τῆς κουδοῦναις στρουγγαῖς τῶν ἐφέραν ἐδῶ πέρα.

Παγκ τοῦγκ τὴν κουδουνάρα του καθείς ἄς κουδοῦνισῃ
κι' ὥρετ' ὁ κυρίαρχος κουδοῦνι 'στὸ μεθύσι.

Ἐξυψῶνε τὸ φρόνημα τῶν κουδουνιῶν ἡ λύσσα,
καὶ μιὰ κουδοῦνα μοναχὰ δὲν ἦτο μέσα σ' ὅλα,

ἦγουν ἐκεῖνη τῆς Βουλῆς ἡ σουφροποιηθεῖσα,
ποῦ συμφορὰ 'στὸν κλέψαντα... θὰ πάῃ καρμανιόλα.

Πατρίς πατρίς ἀνέκραζαν οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι
καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχρουν εἰς τοὺς ναοὺς κι' οἱ παῖδες,
Κόρδοναρος Κόρδοναρος ἀναφωνοῦν οἱ νέοι
καὶ χροῦν παληοκουδοῦνα καὶ παληοτενεκέδες.

Κουδοῦναις μὲς 'στὰ βίξιναις, κουδοῦναις 'στὰ τραμβαῦ,
καὶ καροτσάδα χάρισμα καὶ βαί βαί βαί.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐξίστατο μὲ τοῦ λαοῦ τὰ γύστα
καὶ βρόντα τοῦ 'φώναζε, λαὲ κωδονοκρούστα.

'Στὰς δάφνας νέας ἐκλογῆς τὴν κεφαλὴν σου κλίνων
κουδοῦνιζε τὴν ὁδὸν σου 'στ' αὐτιά τῶν μισελλήνων.

Ἐπὶ τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ἐπῆγε τὸ λεφῶσι
κατάλληλον προσφώνησιν καὶ ἐκ μέρους τοῦ ν' ἀκούσῃ.

Κι' ἐκεῖνος ἂν καὶ σιγῆλός τὸν γλωσσοδέτην λύνει,
γιατὶ χωρὶς προσφώνησιν κανένα δὲν ἀφίνει.

Φιλήμων πολυφίλητε καὶ ἄθρότερε κυρίας,
πόσα τὸ στόμα σου ψάλε λυσσώσης μαγαγαρίας.

Ἐχεις καὶ πένα σὺν φτεροῖς
καὶ φόρτε ἑστὰ Δημαρχικά,
ξέρεις καὶ γλώσσας σὺν νερό,
Φραντζέζικα καὶ Γαλλικά.

Παίζεις ἑστὰ δάκτυλα φαρσί
τῶν ξένων τὰς μελέτας,
κι' ὅταν σὲ ὀδῶ ἀπὸ καρσί
μοῦ φαίνεσαι Γαμβέτας.

Μὰ τί σ' ὠφέλησαν αὐτά,
δῶρα τῶντι ζηλευτά;

Κι' ἂν εἶσαι καὶ καλαμαράς καὶ ἂν ἔμαθες καὶ γλώσσας,
ὁ Λάμπρος ὅμως ἔχρισε χιλιάδες ὀκτακόσας.

Κι' ἂν ξέρης Γαλλικά φαρσί, τὸ κέρδος ποῖον εἶναι;
τώρα, Φιλήμων, βράζε τα καὶ τὸ ζουμί τῶν πίνε.

Πολλὴ μαυρίλα ἔπλκωσε καὶ σὺν κουρούνα κρώζει,
μαύρη Δευτέρα μαύρισε τὰ κάτασπρα τεφτέρια σου,
μὰ σὺ μὴ σε κλετίζεσαι καὶ μέτρα πόσοι ρόζοι
ἀπὸ χεριῶν σφιγίματα ἐφύτρωσαν ἑστὰ χέρια σου.

Τὰ σύλληπτά σου σχέδια πρὸς τὸ παρὸν παραίτα
καὶ μοναχὰ παρηγοροῦ πῶς μοιάζεις τοῦ Γαμβέτα.

Καὶ σένα, Μπακαλόπουλε, σ' ἐφέραν ἄνω κάτω
καὶ σ' εἶπαν Μπακαλόγατο καὶ μονοδόντη γάτο.

Ἐπίστεψες πῶς ἔρριξες ἑστ' ἀλήθεια τὸν Τρικούπη
καὶ ἑστὰ καλὰ καθούμενα μὰς ἔγινες κουνούπι.

Ὅμως ἐδείχθη καὶ πρὸς σὲ ἀχάριστον τὸ κράτος
κι' ἂν ἀσπρομάλλης ἦσουν μὰ βγήκες μαῦρος γάτος.

Νιὰρ νιὰρ στριγγλίζεις ἑστ' ὀνίκα καὶ εἶναι πολὺς ὁ θρήνος,
κι' ἂν τὸν Τρικούπην ἔφαγες μὰ σ' ἔφαγε καὶ ἐκεῖνος.

Σύνελθε, Μπακαλόγατε, καὶ πάψε νὰ χαζεύης
καὶ τῶν σπητιῶν σου φροντίζε τὰ νοίκια νὰ μαζεύης.

Σουμαρίπα
ἑστὸ νερό
κάνε τρύπα...
δὲν μπορῶ.

Ἄν ἦτο δυνατόν νεροῦ τόσας ὀκάδες ναῦρω
ὅσα μπαλάκια πέσανε ἑστ' ὀνίκα σου τὸ μαῦρο,
ἀνέλπιστος κατακλυσμὸς νεροποντῆς δευτέρας
τὸν κόσμον θὰ κατέκλυζε τῆς διψασμένης σφαίρας.

Σὲ λένε Νεροκάβουρα, σὲ λένε Νεροφίδα,
ἀλλ' ὅμως πάντα πνίγεσαι μὲ μαύρην καταιγίδα.

Ἐτρεχες μὲς ἑστὰ τμήματα μὲ στόμα φλογερὸ
καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μιλοῦσες γιὰ νερό.

Καὶ λέγωντας ἀπὸ νερό πῶς θὰ μὰς κἀνης σκνίπα
τὴν ἐκλογὴ γιὰ σίγουρη τὴν εἶχες, Σουμαρίπα.

Σὶκ τράνσιτ μούντι γκλόρια, καὶ ὅσα σὺ ῥίξαν μιὰ
τόση τὰ χεῖλη τὰ στεγνὰ νὰ τὰ φλογίσῃ λαύρα.

Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ θάλλῃ καὶ ἡ σειρά σου
κι' ὕδρωπικὸ θὰ γίνωμε μὲ τὰ γινώστα νερά σου.

Ὡ ποιητὰ Μελαχρινὲ καὶ νεφεληγερέτα,
ἐλθὼν ἐκ γῆς Αἰγύπτου,
ὦ μηχανῶν καὶ λέξεων σπανίων ἐφευρέτα,
ἦγουν τοῦ καρκαλύπτου,
καὶ τῆς μαλακοτεντωτῆς καὶ τῆς διχογνωμίδος,
καὶ τῶν ἄλλων τρομερῶν κατ' ὄψιν καὶ κατ' εἶδος.

Τὴν κάλπην προσφύεστατα διχογνωμίδα εἶπες
γιατὶ τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ διχάζει σὲ δὴ τρύπαις.

Μὰ ἑστὴν διχογνωμίδα σου εὐρέθη παρ' ἐλπίδα
κατάμεστον τὸ χώρισμα τὸ καταμουνηζουρόνον,
καὶ τότε τὴν ὠνόμασε καθεὶς μονογνωμίδα
ὡς ἀντιπροσωπεύουσιν τὴν μαύρην γνώμην μόνον.

Ἄλλ' εἶχες τύχη, πρὶν ἰδῆς τοιαύτην ἐκλογὴν,
καὶ τῶστριψες διὰ νυκτὸς ἑστὸ Φαραὼ τὴν γῆν,
ἄλλοιως ὁ καρκαλύπτης σου θὰ πάθαινε δουλειὰς
καὶ δὲν θ' ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ τῆς καπελαιᾶς.

Μπάριπα-Θανάση πετακτέ, βρακὰ Ἐλευσινιώτη,
πρῶτος ἐβγήκες Πάρεδρος καὶ ἦχουν ὀργάνων κρότοι.

Μπάριπα-Θανάση Πάρεδρε καὶ κοσμαγαπημένε,
βρακὰ ν' ἀλλάξῃς ἐνδυμα, βρακὰ νὰ μὴ σὲ λένε.

Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ τὸν Μάρτη μὰς προσμένουν
καὶ θάλλουν μουσαφίρηδες καὶ ξένοι ποῦ σημαίνουν.

Καὶ θάνατι κάπως ἀπρεπὲς ἑστὰ λούσα καὶ ἑστὰ φράκα
νὰ ὀδῶν τὸν πρῶτο Πάρεδρο μὲ τὴν φουφοῦ λὰ βράκα.

Ἐλαμψε πρῶτος Σύμβουλος ὁ Σπύρος ὁ Μερκούρης
καὶ ἐκέρωσαν τὰ μάγουλα τῆς Κορδονάτης μούρης.

Ἐστὸ βρόντο πᾶν ξεφωνητὰ τοῦ κάθε κουνενέ
καὶ ἐκεῖν' ἡ καλπονόθαις, ποῦ θύμωσε καὶ ἐμένα,
τόσα κουκιά βρεθήκανε ἑστ' ὀνίκα σου τὸ Ναι,
ὅπου μπόρουσε Σύμβουλο νὰ βγάλῃ καὶ ἄλλον ἕνα.

Ζήτω ἑστὸν πρῶτο Σύμβουλο, στεφάνια ἑστὸν κουμπάρι
καὶ ἐγὼ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ θὰ ρίξω ἕνα συμπάρι.

Κανένας δὲν καπνίζει πιά τσιγάρα τῆς ρεπούλας
καὶ τῆς Κερκύρας Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ Ψωρούλας.

Μόνον ποιητὸς Δήμαρχος, συνώνυμος τῆς ψώρας,
σὲ κάθε Δῆμον ἔπρεπε τῆς ψωρώσεως χώρας.
Θαρρῶ πῶς σὰς ἐξάλισα μὲ τῆς πολυλογίας,
ἀλλ' ὅμως Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαις.